

"Људима је постало гадно да гледају телевизију и да читају новине које пишу похвално о Вучићу, јер је одавно све веома неукусно. Мислим да у Србији уопште не постоји потреба за слободом медија, јер је нико не тражи, сем нас неколико који попут секте стално истичемо да она недостаје", рекао је у интервјуу за Нова.рс Драгољуб Дража Петровић, главни и одговорни уредник дневног листа "Данас" и члан ауторског тима емисије "Пљиж".

Духовит, непосредан, али у одређеним тренуцима и веома озбиљан – тако би се укратко могао описати наш разговор са главним и одговорним уредником дневног листа "Данас", Драгољубом Дражом Петровићем. У интервјуу за Нова.рс члан ауторског тима "Пљиж-а" говорио је о променама у новој сезони емисије, о разговору који је својевремено водио са Александром Вучићем, стању медија у Србији, као и о томе шта највише замера актуелној власти.

Део сте трија Петровић, Љубичић, Жанетић, који сваке недеље на сатиричан начин анализира дневнополитичке догађаје у земљи. Шта се дешава са емисијом “Пљиж” и кад почиње нова сезона?

Нова сезона почиње 01. октобра и емитоваће се сваког четвртка од 21 сат. Биће све исто као и до сад – нас тројица седимо и причамо у нашој замишљеној соби. Мислим да ће се једино променити фотеље, јер су ове старе после пет сезона изгубиле на боји и почели смо да упадамо у њих. И даље ћемо правити емисију која ће представљати стилску вежбу. Тешко је направити нешто где три човека седе у фотељама и причају, а ми смо то успели пре свега захваљујући Мићку Љубичићу и Воји Жанетићу, који су тај концепт и осмислили. У почетку су људи негативно реаговали на нашу емисију и постојале су замерке како је она досадна, међутим, то се временом променило. Ми смо током снимања открили велики таленат Воје Жанетића – његов смех. Он је добар јер ми не морамо да имамо публику у студију, нити морамо да пуштамо снимљено смејање које користе неки други комичари. Ми имамо Воју који се увек смеје кад треба. Немамо ни вођу статиста који треба да каже публици кад да се смеје или да аплаудира, већ је код нас све спонтано захваљујући том његовом невиђеном таленту – да се слатко и заразно смеје.

Дакле, смех Воје Жанетића је један од адута ваше емисије?

Свакако. Први адут су Мићкове имитације, а други адут је његов смех. Имамо све елементе да потрајемо као “Стонси” – нећемо се посвађати. Ако је нешто утицало на мене да пишем сатиру онда је то оно што су радили Мићко и Воја са Индексовим радио позориштем. Ја сам одрастао на томе.

А како политичари које помињете у “Пљижу” реагују на вашу емисију?

Највећа похвала коју смо добили је заправо била и највећа критика. Александар Вучић је гостовао у некој емисији Предрага Сарапе и овај га је питао нешто у вези мене и листа “Данас”. Тад се председник сетио да сам ја у “Пљижу”, па је рекао: “Шта тај стручњак има... Нек доведе она два стручњака, нек ме позову на ТВ дуел, па ћу ја да им покажем...”. Он је тад рекао да је гледао нашу емисију и да је издржао седам минута и да је то нешто најдосадније што је видео у животу. Нама је та критика била и највећа похвала. Знаш и да је Горан Весић изјавио да му се свиђа како га Мићко имитира и рекао је да су они чак и пријатељи. Ја мислим да они нису неки пријатељи и да је Мићко гледао

да избегне одлазак на кафу, с обзиром да је Весић обећао да ће га позвати.

Годинама сте главни и одговорни уредник дневног листа “Данас”. Како изгледа бити на челу медија којег свакодневно таргетира и етикетира власт?

Како то изгледа знате и ви са Нова.рс. Осећај је као да се бавите неким нечасним послом. Власт ствара атмосферу у којој оно што радимо изгледа као нешто што је забрањено, тако да се некада осећамо као да издајемо порно часопис, а у ствари је све супротно. Поклоници режима издају такве часописе и продају их на киосцима. Што се нас тиче, ми смо намерени да се поштено бавимо овим послом и да спасимо своје душе, иако смо препознати као атеистичка новина.

А како просечан читалац да направи разлику између правог медија и пропагандног гласила?

То је једноставно урадити ако знате шта је прави медиј, а шта је пропагандно гласило. Проблем је што наша публика уопште не жели да чита новине које их не фарбају и не лажу, већ воле да читају и уживају у медијима који то раде. Мислим да већина читалачке публике у Србији уопште нема медијски сензибилитет да процени шта је тачно, а шта је нетачно, ко их лаже, а ко их не лаже. Људи се лепе за оне ствари које подилазе публици. Наш народ воли да га фарбају телевизије, дневни листови, сајтови и зато су такви медији увек најчитанији. Мислим да у Србији уопште не постоји потреба за слободом медија, јер је нико не тражи, сем нас неколико који попут секте стално истичемо да она недостаје.

Кад смо већ поменули слободу медија, морамо да вас питамо за једну необичну ситуацију која је обележила последњу председничку кампању у Србији. Непосредно пред изборе неколицина дневних новина су биле “пресвучене” у лого Александра Вучића. Само “Данас” и “Информер” нису имали тај оглас. Јесте ли тада заједнички одбранили слободу медија?

“Информер” није био пресвучен у “АВ” лого, јер је било глупо “пресвлачити” нешто што је већ летак. Њима је насловна страна сваки дан као реклама за Српску напредну странку и Александра Вучића. Ми смо се тад осећали као Црногорци током бомбардовања ‘99.

године, кад су говорили: “Па бомбардујте мало и нас.” То што нам нису дали оглас је била и услуга “Данас-у”, јер не знам да ли би мој директор одбацио могућност да добије тако велики новац, колико се плаћао тај оглас. Шалу на страну, вероватно би свеједно одбили да објавимо то, али ето – тад смо постали хероји који нису дали да им Вучић “пресвуче” новине, а заправо он нама није ни дао тај оглас.

Ипак, ви сте морали наредних дана по казни да будете обучени у АВ лого и да гостујете по емисијама?

Одмах после те ситуације, био сам гост у “24 минута са Зораном Кесићем”, а екипа емисије је дошла на идеју да ја изигравам “Сендвичмена”. Смислили смо причу да смо ми из дневног листа “Данас” заборавили да “пресвучемо” новине и да морам да надокнадим штету фирми тако што ћу ићи по телевизијама и носити на себи лого “АВ”. То је била једна од успешнијих фора у тој емисији, бар што се тиче мог гостовања. Тад сам рекао да после “24 минута” тако обучен морам да гостујем у емисији “Агапе” на Студио Б и да ћу бити и у “САТ патроли” на РТС. Напоменуо сам да морам да обилазим те емисије да бих одрадио посао за Вучића, јер смо ми направили пропуст необјављивањем тог огласа.

Мимо тог малтретирања по емисијама, шта је оно што највише замерате актуелној власти и председнику Вучићу?

Реч је о режиму који је изузетно ригидан према људима који не мисле као они. Највећи проблем је што имамо ситуацију где се апсолутно сваки противник режима “гуши” и “провлачи кроз блато”. Амбијент у овој земљи је ненормалан и то чини да се ви осећате непријатно. Људима је постало гадно да гледају телевизију и да читају новине које пишу похвално о Вучићу, јер је одавно све веома неукусно. Не свиђа ми се уопште атмосфера у друштву. Ипак, морам да кажем да ту има и добрих ствари, на пример волим што они граде аутопутеве, а чак ми се свиђају и неки захвати по Београду.

Који захвати вам се допадају?

Свиђа ми се што су у мом крају затворили улицу која иде од Француске до Скадарлије и направили од ње пешачку зону. Тај део ми се допада, али већина ствари које су напредњаци урадили у Београду ми се не допада. Рођен сам у овом граду и емотивно

сам везан за многе ствари. На пример, са Главне железничке станице сам много пута путовао и онда ме је много погодило њено укидање. Возио сам бицикл по том делу Београда на води за који Вучић каже да изгледа лепше него што је некада био, јер нема више пацова, наркомана и змија. Мени је раније деловао лепше, кад је ту била само стаза за бицикле, али то је већ ствар мог укуса.

Је л' вам било непријатно док сте пролазили туда поред пацова, наркомана и змија?

Било је веома ризично. То је била једна прашума у центру града и хвала председнику што је од ње направио џунглу.

Кажете да властима замерате одсуство разумевања за било какву критику. Да ли је такво понашање режима допринело да ми данас имамо висок степен нетолеранције у друштву?

Ми смо увек били нетолерантно друштво, јер смо увек имали неке “закрвљене” опозиционаре и власт. То је било и у време ових продемократских власти које су биле ту пре Вучића. Ипак, чини ми се да смо се после осам година власти СНС некако “скували” и да нам је све што је раније било ненормално сад постало нормално.

“Вучић ме звао да пријави да је Тома добио већи стан”

Да ли је председник Вучић покушао некад да вас контактира?

Са њим сам имао неколико контаката пре него што је дошао на власт. Три године сам писао колумне за “Курир”, између 2006. и 2009. године. Једном сам написао како су он и Тома Николић добили уочи бомбардовања '99. године два четворособна стана. Вучић је звао тадашњег главног уредника “Курира” и тражио мој број, а кад сам то сазнао ја сам га позвао да би ми он рекао: “Господине Петровићу, ја сам добио трособан стан, а Тома је добио четворособан”. Значи, њега је заболела та једна соба више у тексту. Ту се видео његов однос према писању о себи, јер он се није бунио због суштине тог чина – да је

учи бомбардовања од Владе Србије добио стан, него му је битно што је он добио једну собу мање и мисли да је због тога у читавој причи невинији. Од кад сам главни уредник "Данас-а" нисам имао контакт са Вучићем. Мислим да он схвата да је бесмислено да мене зове, јер ништа неће урадити, осим што ћу ја касније причати о томе. Сећам се да је он, учи доласка на власт 2012. године, одбио да гостује са мном у једној емисији коју је водио Драган Бујошевић на телевизији Прва. Бујошевић ме је позвао, два сата пошто смо се договорили да гостујем, како би ми пренео да је Вучић рекао како не жели да седи са мном у истом студију, јер сам му ја наводно увредио породицу у својим колумнама. Ја сам тад рекао да он може слободно да донесе те колумне у емисију и да их прочита, пошто је реч о измишљотини. Вучићу је омиљена фраза да прича како му је неко увредио породицу, иако се његова породица сама намешта да је помињеш у текстовима. Нисмо ми јурили његовог брата или сина, него су се они сами појавили па смо морали о томе да пишемо, као што би то радили и сви остали.

Како коментаришете преговоре Београда и Приштине који су се претходних дана интензивирали. Јесу ли то значајни помаци у коначном решавању косовског проблема или наставак замрзнутог конфликта?

Састанак који је одржан у Вашингтону је био добар због тога што се иначе замрзнута јавност Србије потпуно откравила и после тога почела да се смеје свему што се тамо десило. Све оно што је Вучић причао и радио је смешније од свега што би неки сатиричар могао да напише или што би неки комичар, попут Мићка Љубичића, могао да искарикира у својој имитацији. Цео тај скуп и све што је тамо урадио председник би се могло назвати "24 минута са Пљижом и Вучићем". Ту су се спојиле две хумористичке емисије и Вучић као непревазиђени комичар који то није. Ти састанци су пре свега добри за српску сатиру и комику, јер је председник превазишао оно што комичари и сатиричари могу да смисле.

А да ли је вама јасно шта су представници Србије добили преговорима у Вашингтону, изузев кључева од Беле куће, пенкала или цедуљице од Трампа?

Кључеве од Беле куће смо добили да би имао ко да залива мушкатле кад Трамп није ту и да угаси ринглу кад он то заборави. Пенкало смо добили јер се оно вероватно покварило, па га је Трамп бацио, а председник Вучић покупио. То може да буде и добро због неких будућих споразума, јер ако користите пенкало које не ради онда ништа не потписујете. Заправо, добили смо једну раскошну тему за зезање.

(Нова.рс)